

Ieromonah Antonios Romeos

Între două mame

Redactor: Laura Mândrilă

Copertă: Mona Velciov

Traducere după originalul în limba greacă: Ieromonah Antonios Romeos, *Ανάμεσα σε δύο μάνες*, Ed. Έν πλάω, 2018.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Romeos Antonios, ieromonah

Între două mame / ieromonah Antonios Romeos;

trad. din lb. greacă și note: Dumitru Constantin-Emanuel – București:

Editura Sophia, 2022

ISBN 978-973-136-860-3

Traducere din limba greacă și note:
Dumitru Constantin-Emanuel

editura
Σοφία

București

mod cu totul special, autoamăgirea și respingerea defensivă, importantă din punct de vedere psihologic, a eventualității morții noastre imediate și consecințele existențiale și veșnice ale acesteia.

La scurt timp după publicarea primei ediții a romanului, am aflat că finalul tragic și tulburător al cărții a contribuit la reconcilierea și reunirea unor persoane și familii aflate într-o stare de ostilitate. Iar alături de aceasta, criticile pozitive ale cărții mi-au adus numai bucurie.

În cele din urmă, odată cu îndemnul din partea cunoștințelor și a prietenilor de a reedita cartea, am reușit să depășesc lipsa de îndrăzneală de a bate din nou la ușa fraților mei de la Editura „En Plo”. Cu adevărat m-am bucurat ca un copil când am aflat că ușor-ușor se pregătea reeditarea romanului. Mă aflu deci în plăcuta postură de a le mulțumi celor responsabili și promotorilor Editurii „En Plo” pentru curajul de a publica o nouă ediție a cărții în perioada aceasta, în care trăim, și mărturisesc că nu urmăresc nici un câștig financiar, ci doar Îl rog pe Domnul ca măcar să nu le provoc pagubă.

Va fi o nespusă bucurie să aflu că această ediție a contribuit la împăcarea celor care aveau întreolaltă o atitudine dușmănoasă și la reunirea în iubire a celor care au ajuns să se urască, spre slava lui Dumnezeu și rușinarea vrăjmașului mântuirii noastre în Hristos.

Ieromonah Antonios Romeos

ÎNTRE DOUĂ MAME

Telefonul sună strident, cu înverșunare. Cu toții au tresărit. Doamna Iolanda întinse mâna să ridice receptorul, dar ezită. Era sigură că sunt vești rele.

Sună din nou, insistent.

Atunci Ana, fiica ei mijlocie, liniștită, cu o mișcare sigură a mâinii, ridică receptorul.

– Casa Leopardos.

Vocea îi era sugrumată. Mesajul a fost scurt.

– De la spital, le zise cu glasul stins celorlalți, care așteptau încordați spusele ei. Bunicul...

Și în clipa aceea a simțit cum se prăbușește lăuntric. Albă ca varul, dar cu pas ferm, s-a apropiat de bunica ei. A îmbrățișat-o cu căldură. Și atunci a plâns...

* * *

– Ana, e timpul să te pregătești.

Parcă ar fi trezit-o dintr-un somn adânc. Ana o privi pierdută, dezorientată, pe mama ei.

– Ca să merg unde?

– Trebuie să mergi la defilare astăzi, îi aminti mama ei.

– Dar a murit bunicul, îl așteptăm, zise Ana nedumerită.

Privindu-i statura zveltă, doamna Iolanda simțea bucurie în suflet. Anul acesta termina școala, era mândria bunicului ei.

– Ești purtătoare de drapel, ai uitat? La școală nu am anunțat; dacă nu te duci, o să provoci tulburare. Și apoi, bunicul abia aștepta să te vadă purtătoare de drapel. Fă-i pe plac!

– Nu pot, șopti Ana cu vocea sugrumată de lacrimi.

– Ține drapelul pentru el astăzi! Și el a fost luptător. S-a luptat în viață, a fost rănit în lupte. Haide, Ana!...

Chiar dacă avea obiecții, nu a apucat să le dea glas. Ușor, cu delicatețe, mâinile mamei au ajutat-o să se îmbrace.

– Ia-ți și mănușile!, o sfătui mama, dându-i mănușile albe ca neaua.

A sărutat-o. Iar apoi i-a mai dat un sărut pe frunte.

– De la bunicul, îi zise încet.

După plecarea Anei, liniștită, doamna Iolanda, soția lui Ștefan Leopardos, nora celui adormit, trase aer în piept. Nu voia ca Ana să fie de față când avea să fie adus bunicul.

Trebuia să se gândească acum la o mie de lucruri. Soacra, mama, sora nu aveau cum să o aju-

te. Pierdute, ca lovite de trăsnet, stăteau tăcute în fotolii și îl așteptau pe cel mort. Și-a făcut cruce.

– Tată socrule, ajută-mă să fac tot ce e mai bun ultima oară când vei fi aici, în casa ta pământescă!

– Despina, strigă cu voce fermă, hai să pregătim odaia cea bună, acolo o să stea.

* * *

Luminile vilei începeau să se stingă una câte una. Soneria suna din ce în ce mai rar. Telefonul se potolise și el. Ziua înmormântării, o zi grea, trecuse. Acum, copleșiți de atingerea morții, zdrobiți de tristețe, dar și de oboseală, cei ai casei se liniștiseră. Doar câinii lătrau insistent.

– Ana, să-ți aduc un lapte cald?

– O să beau, mamă, dar mai întâi o să dau de mâncare la animale.

Din nou simți un junghi în inimă. Bunicul era cel care hrănea câinii întotdeauna. Seara ieșea cu ei la plimbare, în afara curții, și la întoarcere le dădea să mănânce. De ieri, de când se întâmplase nenorocirea, nimeni nu se gândise la ei.

– Oare de foame latră?

– Și-au pierdut stăpânul și simt asta, spuse molcom doamna Iolanda. Animalele simt.

– Mă duc să îi liniștesc, zise Ana ridicându-se.

Înainte să iasă, îngrijorată, întrebă:

– Tata cum e?

Doamna Iolanda zâmbi ușor.

– Femeia, fata mea – să ții întotdeauna minte lucrul acesta –, este mai rezistentă. Tu și cu mine trebuie să fim acum precum niște stânci. Și pentru tata, și pentru cele în vârstă.

– Binecuvântat fie părintele Iacov, care ne e tuturor alături!

Fiica dădu din cap. Părintele Iacov, părintele lor! „Cât de mult i-a fost alături și bunicului!”, se gândi Ana.

Luând mâncarea pentru câini, ieși în grădină. Pe cer luna călătorea nepăsătoare.

– Bunicule..., murmură Ana. Unde ești, bunicule? Bunicule, mă auzi?

Bunicul, Petru Leopardos, fiul lui Ștefan și al lui Marianthi, călătorea și el.

Petru Leopardos era fiul unei familii obișnuite de greci din Australia. Tatăl lui era grec, din Insulele Ionice și în tinerețe plecase în Australia. A muncit mulți ani în bucătăria unui restaurant la spălat de vase. Acolo a cunoscut-o pe Marianthi, fiica bucătăresei, și s-a căsătorit cu ea, după ce a făcut-o ortodoxă când au mers odată în Kefalonia. Au avut doar doi copii, pe Petru și Pericle. Au mers la școală până la liceu și apoi i-au luat să muncească în afacerea lor de familie. Deschiseseră împreună un restaurant mare în Sydney.

Pericle, fiul cel mic, avea o fire cu totul diferită de Petru. Era om al exceselor, invidios și certăreț, considera că are numai drepturi și niciodată îndatoriri.

Petru, mai mare cu cinci ani, era un tânăr muncitor, modest, înțelept și răbdător. Practic, afacerea familiei pe el se sprijinea.

Diferența aceasta de caracter dintre cei doi îi îngrijora pe părinți, care însă se lăsaseră pradă inerției și amărăciunii.

– Din cauza celui mic ești supărat?, îl întreba mama sa plângând încet atunci când Petru îi atrăgea atenția.

– O să se cumițească băiatul, încerca tatăl să-i convingă pe ceilalți, dar și pe el însuși.

Totuși, Petru își pierduse orice speranță atât în privința fratelui lui, cât și a părinților. Chiar nu își dădeau seama? Așa de mult îi orbea iubirea? La vârsta lui, tinerii începeau să își distrugă viața. La nouăsprezece ani în Australia! Aici nu era Grecia...

– Toate au ajuns să te deranjeze, copilul meu, l-a muștrat ușor mama lui într-o zi.

A privit-o un pic afectat. Da, poate că avea dreptate. Nu tolera nici cel mai mic lucru. Dar până la urmă, în privința onestității se pot face compromisuri? La lucrurile astea se gândea într-o duminică, în biserică. La Liturghie. Și era duminica vameșului și a fariseului. Pe măsură ce copiii creșteau, lucrurile deveneau din ce în ce mai dificile. Pericle lua deseori bani din casă și, fără să țină cont de nimeni, lipsea zile întregi la distracții. Petru era într-o dispoziție proastă și obosit.

Părinții, deși au început să se îngrijoreze din pricina relației dintre copii, nu-și doreau altceva decât să nu i se întâmple nimic rău lui Petru. În el își puneau toată încrederea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi pățit ceva? Sau dacă vreodată ar fi vrut să plece? Petru, fiul cel mare, era ajutorul

lor de nădejde. Pericle, cel mic, avea nevoie de sprijin.

În ritmul acesta au ajuns până în pragul Crăciunului din 1910. Atunci familia a fost zdruncinată cu adevărat. Într-o seară, Pericle și-a adus prietenii la restaurant. Au mâncat, au băut, s-au distrat. La sfârșit însă au vrut și să spargă farfurii. Petru n-a mai rezistat. Îi era rușine de clienți, dar a ținut să pună capăt răului o dată pentru totdeauna. Cei doi frați s-au luat la bătaie. Nemulțumiri de mulți ani au ieșit atunci la suprafață, cei doi înfruntându-se cu violență, duritate, barbarism... A venit chiar și poliția. I-au despărțit părinții. După acel episod, în casă domnea o liniște înșelătoare. O liniște care era un semn bun numai pentru cei care nu îl cunoșteau pe Petru. Fiindcă de la cearta aceea, Petru semăna cu o mare aparent liniștită, care anunța însă furtuni neașteptate. Era hotărât. Avea de gând să își separe responsabilitățile și viața de acel loc. Continua să lucreze încă la afacerea familiei – acolo unde se făcuse de răs – ca să nu mănânce fără să muncească.

Serile, nopțile și mai ales la primele ore ale dimineții, starea lui Petru devenea mai apăsătoare. Îl tulburau o mie de gânduri. Adeseori puținele ore de somn îi erau întrerupte de coșmaruri. Se străduia din toată inima să își domolească cugețul. Avea atât de mult nevoie de așa ceva în acea perioadă! O timonă bună este necesară nu doar

pe mărirele cuprinse de furtună, ci mai ales unei minți văduvite de somn.

Într-una dintre aceste dimineți apăsătoare a sărit din așternut atât de neliniștit și asudat, de parcă ar fi fugit de pe un ring, ca și cum ar fi avut de luptat cu cel mai dur boxer. Nu avea chef nici să se bărbiească. S-a așezat la birou și cu greutate și-a întins mâna spre Biblia pe care obișnuia să o cerceteze în fiecare dimineață. Rugăciunea sa căpătă o intensitate aparte, întreruptă în mod repetat de o stare de neliniște. Luase hotărârea să plece. Întrebarea cu care inima îi îmboldea mintea era în ce țară să arunce ancora. Aproape fără să conștientizeze, a luat între mâini globul pământesc pe care îl avea în bibliotecă. În timp ce ochii săi priveau înlăcrimați, buzele lui au dat glas câtorva cuvinte, pe care le-a trimis spre tronul Părintelui ceresc. A încercat să se odihnească, dar mintea lui continua să caute în sertarele memoriei, doar-doar avea să găsească o persoană care să-l ajute să-și ducă la îndeplinire planurile.

Nu au trecut multe zile de la acea dimineață și iată că într-o zi, la amiază, printre clienți și-a făcut apariția o persoană care i-a atras atenția în mod deosebit. Curios, s-a întrebat de unde să fie acel domn brunet, bine îmbrăcat și ce să caute în Sydney. În persoana străinului poate că a văzut viitorul său destin. Un străin!... Putea să locuiască aici, în Sydney, sau putea fi doar în trecere.

Cine știe? Când l-a servit nu a rezistat ispitei și i-a adresat cu politețe primele cuvinte:

– Cum vi se pare așezarea noastră? Sunteți pentru prima dată aici?

Întrebarea l-a surprins pe bărbatul cu pielea închisă la culoare, bine făcut, cu statura athletică, care îți crea impresia că te afli în fața unei opere de artă sculptate în fildeș. Se vedea că era deranjat de neașteptata familiaritate prin care îi era întrerupt șirul gândurilor. Nu i-a fost însă greu să răspundă.

– Nu este prima dată când vin aici. De altfel, Sydney este a doua mea patrie.

– Nu v-am mai văzut până acum. Dar, dacă nu sunt indiscret, aş putea să aflu care este prima dumneavoastră patrie? Mă iertați pentru îndrăzneală și curiozitate!...

– Sunt sud-african, răspunse acesta. Locuiesc în Johannesburg și vin aici cu regularitate pentru afaceri. Dar cărui fapt se datorează interesul dumneavoastră atât de mare?

– Suntem tineri, înțelegeți. Suntem interesați de cunoștințe, turism și chiar și de aventuri. N-ar fi rău să ajung într-o zi în Johannesburg!... Iertați-mă, trebuie să vă aduc însă comanda. Am abuzat de bunătatea dumneavoastră.

– Nu e nici o problemă, spuse clientul cu politețe.

Petru s-a purtat cu el cât a putut de atent. După masă, înainte să plece, străinul a lăsat un bacșiș consistent lângă cartea sa de vizită.